

Wie kan zich een persoonlijke ervaring met ENSOR nog levend voor de geest halen ? Hij moet op zijn minst 50 jaar zijn. Wie heeft nog de "Vindictive" tegen de oostelijke pier aan de grond gezien ? Die moet ongetwijfeld een tachtiger zijn. Wie maakte de start mee van de Oostendse turnvereniging "Noordzee" ? Ook al een zeventiger. Hoe de Duitsers precies onze derde vuurtoren lieten springen is een punt van discussie onder kranige negentigers....

En Paulhan ? (1909). Of de eerste officiële derby ASO-VGO ? (1912). Of het vliegtuigongeval met de Duitse adellijke familie VON HESSEN te Stene ? (1937). Of het boomfeest in het Maria Hendrikapark voor alle stadscholen ? (1908)....

Ik zal oudere Plate-lezers hun hersenen niet verder pijnigen want veel van dit klein-historisch materiaal is vol-tooid ver-le-den tijd. Niet godgeklagd, want ik wil graag, langs deze weg, een theoretisch kader aanreiken om, in Oostendse context, hier wat aan te doen, al hebben velen vóór mij ook al, met succes die weg bewandeld.

De traditionele geschiedschrijving heeft altijd een centrale plaats toegekend aan het geschreven document. Geleidelijk aan, onder invloed van de sociale wetenschappen, verwierf de mondelinge bron een eigen statuut. "Oral history" (1) is een zelfstandige discipline geworden met een eigen vraagstelling en eigen methodologie.

Kan er daarom in onze eigen heemkundige kring geen werkgroep(je) gevormd worden voor het vastleggen van getuigenissen over Oostendes verleden en dit via interviews ? Over de visserij en haar nevenactiviteiten is overvloedig geschreven maar badkarrenhouders, croupiers, koetsiers, leurders, fore-mannen en andere "chasseurs en facteurs" zijn levende studieobjecten voor de sociale geschiedenis. "Life history interviews" bieden interessante perspectieven wanneer de levensloop van een individu als leidraad geldt voor een gesprek. De persoonlijke levenservaring van doodgewone mensen, sociale minderheden, vrouwen, in onze badstad moet nog méér geregistreerd worden want het zijn waardevolle historische bronnen.

Samen met anderen uit onze kring heb ik op die manier al een paar keer, met resultaten, de link tussen heden en verleden kunnen leggen en werd mijn verhaal personalistisch van inslag. Ik was verrast van de spreekbereidheid, taalvaardigheid en accuraatheid van veel Oostendenaars.

Een volgende fase op die theoretische benadering zou de voorstelling kunnen zijn van een concreet project. Ik denk bijvoorbeeld aan de sociale context van onze Oostendse arbeiders in de 1ste helft van de 20e eeuw. De dokwerkers, bouwvakkers, machinisten en stokers, loopjongens en keukenpersoneel in de hotels, straatkeerders en kruiers zoals een Tjannie Carbon van weleer leven nog, maar het is één voor twaalf.

(1) cfr. "The Voice of the Past : Oral History, Oxford 1978" van Paul THOMPSON, grondlegger van de discipline.